

TYDZIEŃ MISYJNY SZPITALNIKÓW
17-23 październik 2011

TEMAT DNIA ŚWIATOWEGO:

"Tak i Ja was posyłam"

TEMAT INSTYTUCJONALNY:

"SZPITALNICTWO: Misja i Wierność"

WPROWADZENIE:

**“Uzdrowiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im:
przybliżyło się do was królestwo Boże”** Łk 10,9

Po raz kolejny zwracamy się do Was, drodzy Współpracownicy, Wolontariusze, Bracia i Siostry, z zaproszeniem do uczestnictwa w Tygodniu poświęconym modlitwie misyjnej, przeżywanej w duchu łaski Szpitalnictwa. Jednocześnie łączymy się z całym Kościołem, który kierując się hasłem „Oto ja was posyłam”, pragnie nieść Dobrą Nowinę Pana Jezusa do wszystkich zakątków świata.

Kiedy Pan Jezus zmartwychwstał, kazał swoim uczniom głosić wszystkim tę radość wynikającą ze spotkania ze Zmartwychwstałym. Jako członkowie wielkiej rodziny miłosierdzia mamy obowiązek przekazywania tej miłości, jaką Bóg obdarzył człowieka, a możemy czynić to poprzez naszą pracę, którą jest niesienie posługi chorym i potrzebującym, poprzez codzienne proste gesty troski i zrozumienia. Szczególnie w tym tygodniu, poświęconym modlitwie, pragniemy zwrócić uwagę na najbardziej zaniedbane sfery życia (np. zdrowie, edukacja, życie codzienne), a także na przyjmowanie Dobrej Nowiny Ewangelii, która jest drogą, życiem, wyzwoleniem i uzdrowieniem.

Będziemy modlić się o to, ażeby zawsze towarzyszyły nam zaangażowanie i zapał, by być blisko wszystkich tych, którzy żyją w miejscach mniej uprzywilejowanych, by towarzyszyć im w ich trudnej codzienności, w walce o poprawę jakości życia, o nasycenie życia tym uniwersalnym braterstwem, do jakiego wzywa nas Ewangelia.

Benedykt XVI w swoim orędziu na Światowy Dzień Misyjny przypomina nam, że nie możemy pozostać bezczynni wobec faktu, że wciąż jeszcze istnieją społeczności, które nie znają przesłania Jezusa Chrystusa. To jest zadanie dla nas wszystkich. Tydzień Modlitwy Misyjnej to dodatkowa okazja, by spotkanie z Panem Jezusem zmieniało nasze życie, prowadząc nas do prawdziwej wolności, bo tylko poprzez to spotkanie będziemy mogli głosić Jego miłość wobec cierpiących. **“W ten sposób gościnność staje się narzędziem ewangelizacji, tak w perspektywie świadectwa jaki i słowa, struktury gościnności zmieniają się dla wspólnoty w znak i miejsce integralnego (pełnego) całkowitego wyzwolenia ewangelicznego”.**(1)

Mamy nadzieję, że dzięki zaangażowaniu każdego z nas będziemy mogli zrealizować nowe cele w naszej posłudze misyjno-szpitalniczej.

**Pozdrawiamy Was zjednoczeni w modlitwie, wezwani do przeżywania MISJI W
WIERNOŚCI EWANGELII, która jest kluczem Szpitalnictwa.**

(1) Karta Tożsamości Zakonu Szpitalnego św. Jana Bożego 2.3.3

I TYDZIEŃ PSALTERZA JUTRZNIA/NIESZPORY

Poniedziałek, 17 października:

SZPITALNICTWO, Wyrzeczenie się i dzielenie się

NAUCZANIE MAGISTERIUM:

“Poprzez ślub ubóstwa, odrywamy się od dóbr ziemskich, aby stać się bardziej gotowymi do pójścia za Chrystusem, który będąc bogaty, stał się dla nas ubogim. On, przez swoje wcielenie, upodobnił się do nas ludzi, doświadczając naszych słabości i naszych braków. Nauczył nas w ten sposób drogi prawdziwej wolności.

Tak, jak Jezus, poświęcamy się głoszeniu królestwa ubogim, wspierani naszym ubóstwem, możemy nawiązać łączność ze słabymi i rzeczywiście zrozumieć ich położenie; pracujemy dla ich podźwignięcia, zobowiązując się, w duchu Ewangelii, do walki przeciwko każdej formie niesprawiedliwości i ludzkim knowaniom; współpracujemy w uwrażliwieniu sumień na dramat nędzy”.
(Konst. OH. 2, nr 12 b,c)

Inne dokumenty: *(Konst. OH. 2, nr 14a); (Konst. OH. 2, nr 14 c); (Konst. HSC. nr 20);(Konst. HSC. nr 24).*

NAUCZANIE MAGISTERIUM

„Wspólnota jest mocno ugruntowana, gdy dąży do integralnego popierania osoby ludzkiej i dobra wspólnego; w tym wypadku prawo jest określone, szanowane i przeżywane również zgodnie z zasadami solidarności i oddania się bliźniemu. Sprawiedliwość domaga się, aby każdy mógł korzystać ze swoich dóbr i praw. Można ją zatem uznać, za najmniejszą miarę miłości. Współżycie staje się o tyle bardziej ludzkie, o ile cechuje się usiłowaniami osiągnięcia dojrzałej świadomości ideału, ku któremu powinna ona dążyć, a którym jest „cywilizacja miłości”.

*Spółeczność, która na wszystkich poziomach chce służyć istocie ludzkiej, to taka społeczność, która stawia, jako główny cel dobro wspólne, które jest dobrem wszystkich ludzi i całego człowieka. Osoba nie może znaleźć spełnienia jedynie w sobie samej, z pominięciem swojego bycia „z” innymi i „dla” innych. Prawda ta nakazuje jej nie tylko zwykłe współistnienie na różnych poziomach życia społecznego i relacji międzyludzkich, ale poszukiwanie bez wytchnienia – w formie praktycznej, a nie wyłącznie idealnej – dobra, a więc sensu i prawdy, których ślady można dostrzec w istniejących formach życia społecznego. Żadna z form wyrażających ludzką naturę społeczną – poczynając od rodziny, poprzez rozmaite grupy społeczne, stowarzyszenia, przedsięwzięcia o charakterze ekonomicznym, miasto, region, państwo, aż po wspólnotę ludów i narodów – nie może pomijać pytania o własne dobro wspólne, które jest pytaniem zasadniczym o jej znaczenie i prawdziwą rację istnienia. *(Kompedium NSK nr 391i 165)**

MODLITWA

I uczynił Bóg przyjaźń, miłość, harmonię, wspólne marzenia i chleb codzienny. I pobłogosławił je mówiąc: „Bądźcie źródłem i przyczyną wspólnoty, solidarności, siły, jedności. Bądźcie wołaniem tych, którzy nie mają głosu. Bądźcie poezją i prozą, śpiewem i rozmową, poematem miłości”.

I zobaczył Bóg, że były dobre.

Będziemy jedną, gęsto zabudowaną wioską, będziemy rodziną, która nie załamuje rąk, rodziną o jednym sercu, która każdego dnia, poprzez posługę Szpitalnictwa, poszukuje drogi solidarności.

AMEN

Wtorek, 18 października: Święto św. Łukasza. SZPITALNICTWO narzędziem Królestwa

NAUCZANIE MAGISTERIUM

“Nasze szpitalnictwo bierze swój początek z życia Jezusa z Nazaretu: namaszczonego i posłanego przez Ducha Świętego do głoszenia dobrej nowiny ubogim i do uzdrawiania chorych. Działa On i uzdrawia chorych ukazując znak mesjański przyjścia Królestwa Bożego. W swoim orędziu objawia nam miłość miłosierną, wierność, ufność i dobroć Boga Ojca wobec człowieka; głosi, że został posłany przez Niego, aby oddać życie; świadomy swojej misji oddaje się ze szczególnym umiłowaniem ubogim, chorym i grzesznikom, których przyjmuje i przygarnia do siebie słowami i gestem głębokiego zrozumienia i ludzkich uczuć; cierpi z cierpiącymi; utożsamia się z ubogimi, chorymi i potrzebującymi i uważa ich za żywe znaki swojej obecności, dlatego to, co czynimy jednemu z nich, przyjmuje za uczynione dla Niego samego”. *(Konst. OH. 2, nr 20)*

“Ofiarując swoje życie innym, okazujemy miłość, jaką Bóg darzy każdego człowieka, jesteśmy przesłaniem nadziei i świadectwem, że świat nie może się zmienić bez ducha”. *(Konst. HSC. nr 13)*

Inne dokumenty: *(HSC. Deklaracje XIX Kapituły Generalnej, nr 10); (Konst. OH. 1, nr 3), (HSC. Konst. nr 60)*

TEKST SPOŁECZNY

“Pomimo przyzwyczajenia lub rezygnacji, do której się nas zachęca, jesteśmy powoływani do budowania nadziei, zwłaszcza dla biednych i opuszczonych tego świata. W tym celu powinniśmy, między innymi, wspierać inicjatywy, z którymi sami ludzie występują i które są małymi krokami na drodze do osiągnięcia poczucia godności i własnej wartości, do budowania wspólnoty i do umacniania kultury każdej społeczności. Tak rozumiane przedsięwzięcia powinny nie tylko poprawiać warunki życia ludzi, lecz także zachęcać nas do podążania obraną drogą, pozwalają one, bowiem uświadomić sobie, że zmiany są możliwe”.

Współpraca ma być ostatecznie pracą na rzecz przywrócenia nadziei, urzeczywistnienia idei społeczeństwa szczęśliwego i budowy Królestwa Niebieskiego na ziemi. *(Por. „Los desafíos de la Pobreza a la acción evangelizadora de la Iglesia”. José Manuel Madruga y Ana de Felipe).*

MODLITWA

Panie, naucz nas kochać nie tylko samych siebie, nie tylko naszych przyjaciół, nie tylko tych, którzy nas kochają. Naucz nas myśleć o innych i kochać tych, których nikt nie kocha.

Panie, miej miłosierdzie dla biednych tego świata. I nie pozwól, abyśmy cieszyli się szczęściem z dala od innych. Spraw, abyśmy potrafili odczuwać ludzką niedolę i nędzę i uwolnij nas od naszego egoizmu.

Będziemy jedną, gęsto zabudowaną wioską, będziemy rodziną, która nie załamuje rąk, rodziną o jednym sercu, która każdego dnia, poprzez posługę Szpitalnictwa, poszukuje drogi solidarności.

AMEN

Środa, 19 października: SZPITALNICTWO - wierność w codzienności

NAUCZANIE MAGISTERIUM

“Poczuwamy się do odpowiedzialności za powierzony nam dar szpitalnictwa, który określa tożsamość naszego Zakonu. On zobowiązuje nas do życia w wierności naszemu charyzmatowi, strzeżenia go, pogłębiania i stałego rozwijania w Kościele. Nasze otwarcie na Ducha Świętego, na znaki czasu oraz na potrzeby ludzi wskażą nam, w jaki sposób winniśmy go twórczo wcielić w każdej chwili i w każdej sytuacji”. (Por. Konst. OH. 1, nr 6a)

“Każdego dnia potwierdzamy nasze umiłowanie Chrystusa, aby nasze oddanie Synowi Bożemu stało się nieodłącznym elementem naszej egzystencji”. (Deklaracj. HSC nr 13)

Inne dokumenty: (Konst. HSC. nr 9); (Konst. OH. 4, nr. 53 a,b)

TEKST SPOŁECZNY

Wierność człowiekowi wymaga *wierności prawdzie*, która jako jedyna *gwarantuje wolność* (por. J 8, 32) i *możliwość integralnego rozwoju ludzkiego*. Dlatego Kościół jej szuka, niezmordowanie głośi ją i rozpoznaje, gdziekolwiek się pojawia. Tej misji prawdy Kościół nie może się wyrzec. Jego nauka społeczna stanowi szczególny element tego głoszenia: jest ona służbą prawdzie, która wyzwala. Otwarta na prawdę, niezależnie od tego, z jakiego źródła wiedzy pochodzi, nauka społeczna Kościoła przyjmuje ją, scala w jedno fragmenty, w jakich często ją odnajduje i ją wyraża we wciąż nowym życiu społeczności ludzi i narodów. (Caritas in veritate nr 9)

MODLITWA

Panie, Ty jesteś Bogiem Pamięci, Bogiem Nadziei. Każdego dnia dokonujesz dzieła odnowy i tworzenia życia w niebie i na ziemi, aż nadejdzie w całej pełni Królestwo Boże, którego światłość za panowała wśród nas.

Daj nam siłę dorosłego mężczyzny i nadzieję dziecka.

Będziemy jedną, gęsto zabudowaną wioską, będziemy rodziną, która nie załamuje rąk, rodziną o jednym sercu, która każdego dnia, poprzez posługę Szpitalnictwa, poszukuje drogi solidarności.

AMEN

Czwartek, 20 października: SZPITALNICTWO - budowanie pokoju

NAUCZANIE MAGISTERIUM

“Powołani przez Jezusa, aby żyć z Nim w przyjaźni, zachęcamy się wzajemnie do wypełnienia przykazania Chrystusowego, aby się miłować, tak jak On nas umiłował i staramy się zachować jedność, którą Duch Święty daje w więzi pokoju”.

“Duch szpitalny, otrzymany, jako dar, zobowiązuje nas do życia bratniego w prostocie, pomagamy sobie wzajemnie i przebaczymy nasze słabości; współzawodniczymy w okazywaniu sobie nawzajem szacunku, staramy się być wdzięczni wobec siebie, czujemy się solidarni ze współbraćmi w ich potrzebach, utrapieniach i radościach”. (Konst. OH. 3, nr 36)

Inne dokumenty: (Konst. HSC nr 51 i 54)

TEKST SPOŁECZNY

Pokój jest wartością i obowiązkiem powszechnym, opartym na intelektualnym i moralnym porządku społecznym, który ma swoje korzenie w samym Bogu, „pierwszym źródle bytu, najistotniejszej prawdzie i najwyższym dobru”. Pokój nie jest jedynie brakiem wojny ani stałą równowagą pomiędzy wrogimi siłami, lecz opiera się na właściwej koncepcji osoby ludzkiej i wymaga budowania porządku na podstawie sprawiedliwości i miłości.

Pokój buduje się dzień po dniu, zachowując porządek ustanowiony przez Boga, a może on kwitnąć tylko wówczas, gdy wszyscy uznają swoją odpowiedzialność za jego upowszechnianie. Aby zapobiec konfliktom i przemocy, bezwzględnie konieczne jest, by każda osoba przeżywała pokój w swoim sercu, jako głęboką wartość: w ten sposób może się on szerzyć w rodzinach i w różnych formach społecznego zrzeszania się, ogarniając w końcu całą wspólnotę polityczną. W powszechnym klimacie zgody i poszanowania sprawiedliwości może dojrzewać prawdziwa kultura pokoju, zdolna do rozprzestrzeniania się również na całą wspólnotę międzynarodową. Pokój zatem, jest „owocem porządku zaszczerpionego społeczeństwu ludzkiemu przez jego Boskiego Założyciela, nad którego realizacją pracować mają ludzie spragnieni wciąż doskonalszej sprawiedliwości”. Nie osiągnie się tego ideału pokoju, „jeżeli nie zabezpieczy się dobra poszczególnych osób, a ludzie nie będą z zaufaniem i w sposób wolny obdarzać się nawzajem skarbami ducha i talentów». (Kompedium NSK nr 494 i 495)

MODLITWA

Panie, chcemy pamiętać o Twojej dobroci, która nigdy nie zawiodła nadziei tych, którzy walczą w Twojej sprawie. Jesteś blisko każdego. A człowiek człowiekowi nie jest już wrogiem, a i ziemia nie będzie wroga dla podążających nią stóp, bo w człowieku i na ziemi zamieszkał Bóg.

Będziemy jedną, gęsto zabudowaną wioską, będziemy rodziną, która nie załamuje rąk, rodziną o jednym sercu, która każdego dnia, poprzez posługę Szpitalnictwa, poszukuje drogi solidarności.

AMEN

Piątek, 21 października: SZPITALNICTWO - aktywne rozpoznawanie

NAUCZANIE MAGISTERIUM

“Prawdziwa wierność charyzmatowi wymaga od nas, byśmy zachowali tożsamość naszego Zakonu, ale jednocześnie byśmy byli otwarci na nowe formy apostołstwa szpitalnego, dostosowane do wymogów okoliczności czasu i miejsca. Gotowi do pracy i służby w jakiegokolwiek części świata, przedkładamy sprawy Królestwa Bożego nad sprawy osobiste”. (Konst. HSC. nr 66)

“Aby nasze apostołstwo szpitalne pozostawało w zgodności z wartościami i wymogami Królestwa, będziemy uważać na znaki czasu, tłumacząc je zawsze w świetle Ewangelii. Postawa służby i otwartości, właściwa naszemu posłannictwu, skłania nas do współpracy na polu naszego specyficznego apostołstwa z innymi instytucjami kościelnymi lub społecznymi”. (Konst. OH. 3, nr 45 d,e)

Inne dokumenty: (Konst. OH. 1, nr 6b); (Deklaracje HSC. nr 66)

TEKST SPOŁECZNY

*Różne okoliczności mogą spowodować, że uzasadnione będzie pełnienie przez państwo funkcji zastępczych. Chodzi na przykład o sytuacje, w których konieczne jest, by samo państwo promowało ekonomię, ze względu na niemożliwość automatycznego podjęcia przez sektory społeczne samodzielnej inicjatywy; chodzi również o przypadki poważnego braku równowagi i niesprawiedliwości społecznej, gdzie tylko interwencja publiczna umożliwi stworzenie warunków dla większej równości, sprawiedliwości i pokoju. Jednakże owe zastępcze funkcje instytucjonalne w świetle zasady pomocniczości nie mogą trwać zbyt długo i wykraczać poza czas konieczny, zważywszy na to, że znajdują one swoje uzasadnienie jedynie w sytuacjach *wyjatkowych*. W każdym razie, właściwie rozumiane dobro wspólne, którego wymogi nie mogą w żaden sposób sprzeciwiać się ochronie i popieraniu prymatu osoby i istotnych przejawów jej społecznej natury, powinno pozostać kryterium osądu przy zastosowaniu zasady pomocniczości. (Kompendium NSK nr 188)*

MODLITWA

Ty, Stwórczo natury i człowieka, Panie Miłosierdzia, Prawdy i Piękna, wysłuchaj naszego wołania i daj nam umiejętność rozróżniania dobra od zła i siłę, abyśmy naszym wrogom odpłacali się miłością, abyśmy na niesprawiedliwość odpowiadali sprawiedliwością, abyśmy z potrzebującymi dzielili się tym, co mamy, abyśmy wojny wygrywali pokojem.

Będziemy jedną, gęsto zabudowaną wioską, będziemy rodziną, która nie załamuje rąk, rodziną o jednym sercu, która każdego dnia, poprzez posługę Szpitalnictwa, poszukuje drogi solidarności.

AMEN

Sobota, 22 października:

SZPITALNICTWO - konstruktywne zaufanie

NAUCZANIE MAGISTERIUM

“Pokładam ufność tylko w Panu Jezusie – Bóg przede wszystkim i nade wszystko na świecie. Dziękujemy naszemu Panu Jezusowi za całe to wielkie miłosierdzie, jakie nam okazuje, dając nam pokarm, picie, ubranie i wiele innych rzeczy, na które nie zasługujemy. Pan Jezus ofiarowuje mi więcej, niż na to zasługuję. Tylko w Panu Jezusie pokładajcie ufność. Bądźcie pewni, że On przyniesie wam pocieszenie, bo choć teraz musicie wykonać pracę, na koniec będzie ona dla was największym szczęściem i chwałą, jeśli będziecie znosić trudy dla Pana Jezusa”. (SJD.2a i 3a DS).

“Jezus jest naszą siłą i radością, szukajmy w Nim oparcia, bo Jego Serce będzie miejscem, w którym znajdziemy wytchnienie. W nim znajdziemy pokój, lekarstwo na nasze ułomności i grzechy. W nim znajdziemy zdrowie, drogowskaz, siłę. Nic nie jesteśmy warci, jesteśmy niczym, ale dzięki Jezusowi możemy wszystko. On nas uczy i daje nam siłę, abyśmy naśladowali Jego wielką dobroć w każdej sytuacji naszego życia. Jakiegoż pokoju doświadczymy, jeśli ukorzymy się przed Sercem Bożym i ukształtujemy nasze serca na słodkie podobieństwo dobroci, jaka z Niego bierze początek!”. (Św. B. Menni, List 348)

Inne dokumenty: (Konst. OH. 2, nr 12a i 17c); (Św. B. Menni, List 762)

TEKST SPOŁECZNY

Czerpiąc z serca Maryi, z głębi Jej wiary, wyrażonej w słowach *Magnificat*, uczniowie Chrystusa są wezwani do ciągłego, coraz wyraźniejszego odnawiania w sobie „świadomości, że *prawdy o Bogu zbawiającym*, o Bogu, który jest źródłem wszelkiego obdarowania, *nie można oddzielać od tej szczególnej opcji na rzecz ubogich i pokornych*, która – wyśpiewana w *Magnificat* – wyraziła się następnie w słowach i czynach Jezusowych”. „Maryja, całkowicie poddana Bogu i zupełnie zwrócona ku Niemu” w porwie swojej wiary „jest najdoskonalszą ikoną wolności i wyzwolenia ludzkości i wszechświata”. (Kompendium NSK nr 59)

MODLITWA

Siostrzo pielgrzymujących, ubogich wyznawców Jahwe, prorokinio nędzarzy, matko wzgardzonych, matko wszystkich kobiet i mężczyzn tego świata, Ty jesteś Matką Boga, który stał się człowiekiem. Wyproś u Niego – Tego, który stał się jednym z ubogich, by objawić nam bogactwo Swojej miłości – aby Jego Kościół wyrzekł się wszelkich innych bogactw.

Będziemy jedną, gęsto zabudowaną wioską, będziemy rodziną, która nie załamuje rąk, rodziną o jednym sercu, która każdego dnia, poprzez posługę Szpitalnictwa, poszukuje drogi solidarności.

AMEN

NIEDZIELA, 23 października: XXX NIEDZIELA CZASU ZWYKŁEGO. SZPITALNICTWO - sprawiedliwość i miłosierdzie

NAUCZANIE MAGISTERIUM

“Duch ubóstwa wymaga odpowiedzialności w zarządzaniu dobrami, tak, aby uniknąć niewłaściwego wykorzystywania i marnotrawstwa, gdyż nasze dobra są dobrami ubogich. Kierujmy się w tej kwestii niezmienną zasadą Kościoła: „Człowiek nie powinien posiadać przedmiotów doczesnych prawnie należących wyłącznie do niego, lecz powinny one być wspólne, w takim sensie, że nie powinien korzystać z nich sam, lecz wraz z innymi”. Dbajmy o to, aby nasze dobra służyły zapewnieniu lepszej opieki chorym, były wsparciem dla ośrodków i zapewniały właściwe wynagrodzenie personelu. Upatrujmy chwały Zakonu w sprawiedliwych i miłosiernych uczynkach jej członków i w ewangelicznym wyrzeczeniu się dóbr doczesnych”. (*Deklaracje HSC nr 25*)

Inne dokumenty: (*Konst. OH. 3, nr 49*); (*Konst. HSC. nr 25*).

TEKST SPOŁECZNY

Miłość zakłada sprawiedliwość, lecz ją przekracza: sprawiedliwość bowiem „musi znaleźć swe dopełnienie w miłości”. Jeśli sprawiedliwość „sama z siebie zdolna jest tylko rozsądzać pomiędzy ludźmi, rozdzielając wśród nich przedmiotowe dobra słuszną miarą, to natomiast miłość, i tylko miłość (także owa łaskawa miłość, którą nazywamy «miłosierdziem») zdolna jest przywracać człowiekowi samemu człowiekowi”.

Tylko miłość może całkowicie przemienić człowieka. Taka przemiana nie oznacza rozplynięcia się wymiaru ziemskiego w bezcielesnej duchowości. Myli się ten, komu się wydaje, że dorasta do poziomu nadprzyrodzonej cnoty miłości, nie biorąc pod uwagę właściwego jej naturalnego fundamentu, w którym mieszczą się obowiązki sprawiedliwości: „Miłość stanowi największe przykazanie społeczne. Szanuje drugiego i jego prawa. Wymaga praktykowania sprawiedliwości i tylko ona nas do tego uzdalnia. Jest natchnieniem dla życia będącego darem z siebie: «Kto będzie się starał zachować swoje życie, straci je; a kto je straci, zachowa je» (Łk 17, 33)”. (*Por. Kompendium NSK nr 206 i 583*)

MODLITWA

Obudź Panie swój lud, przyjdź, aby nauczyć nas sprawiedliwości i braterstwa. Daj nam odwagę i mądrość, abyśmy wspierali, budowali i pielęgnowali jedność, abyśmy ukazywali Twoją miłość, abyśmy kochali się bezgranicznie, abyśmy stworzyli cywilizację miłości.

Będziemy jedną, gęsto zabudowaną wioską, będziemy rodziną, która nie załamuje rąk, rodziną o jednym sercu, która każdego dnia, poprzez posługę Szpitalnictwa, poszukuje drogi solidarności.

AMEN

INNE TEKSTY:

WALKA Z UBÓSTWEM

Na początku nowego tysiąclecia, ubóstwo miliardów mężczyzn i kobiet jest „problemem, który bardziej niż cokolwiek innego stanowi wyzwanie dla naszego ludzkiego i chrześcijańskiego sumienia”. Ubóstwo zwraca uwagę na dramatyczny problem sprawiedliwości: w swoich różnych formach i skutkach charakteryzuje się ono tym, że pogłębia nierówny rozwój poszczególnych państw i przyczynia się do nie uznania jednakowego „prawa każdego ludu do tego, by «zasiadał przy stole wspólnej uczyty»”. Ubóstwo uniemożliwia realizację pełnego humanizmu, do którego dąży Kościół pragnąc, by osoby i ludy mogły „bardziej być”, „więcej znaczyć” i żyć w „warunkach bardziej godnych człowieka”.

*Walka z ubóstwem znajduje silną motywację w opcji – lub preferencyjnej miłości – Kościoła na rzecz ubogich. W całym swoim nauczaniu społecznym Kościół nie przestaje również podkreślać swoich innych podstawowych zasad: przede wszystkim zaś zasady powszechnego przeznaczenia dóbr. Stale potwierdzając zasadę solidarności, nauka społeczna skłania do podejmowania działań dla „dobra wszystkich i każdego, wszyscy bowiem jesteśmy naprawdę odpowiedzialni za wszystkich”. Zasadzie solidarności, także w walce z ubóstwem, powinna zawsze w porę towarzyszyć zasada pomocniczości, dzięki której można pobudzać ducha inicjatywy, stanowiącej fundament wszelkiego rozwoju społeczno-gospodarczego w samych krajach ubogich⁹⁴². Na ubogich należy patrzeć „nie jako na problem, ale jako na tych, którzy mogą się stać podmiotami i czynnymi twórcami nowej i bardziej ludzkiej przyszłości dla całego świata”. (*Kompendium NSK nr 449*).*

ZADŁUŻENIE ZAGRANICZNE

*Prawo do rozwoju musi być brane pod uwagę w sprawach związanych z kryzysem zadłużeniowym w wielu ubogich krajach. U podstaw tego kryzysu leżą różnego rodzaju złożone przyczyny, zarówno o charakterze międzynarodowym – wahania kursów walut, spekulacje finansowe, neokolonializm ekonomiczny – jak i wewnętrznym, związanym z sytuacją w poszczególnych zadłużonych krajach – korupcja, złe gospodarowanie publicznymi pieniędzmi, niewłaściwe wykorzystanie otrzymanych pożyczek. Największe cierpienia, spowodowane kwestiami strukturalnymi, ale również osobistymi postawami, uderzają w ludność krajów zadłużonych i biednych, która nie ponosi za to żadnej odpowiedzialności. Wspólnota międzynarodowa nie może pozostawać obojętna wobec takich sytuacji. Mimo niewątpliwej słuszności zasady, że zaciągnięte długi winny być spłacane, należy poszukiwać sposobów rozwiązania tego problemu, które byłyby zgodne „z podstawowym prawem narodów do istnienia i postępu”. (*Kompendium NSK nr 450*).*

SOLIDARNY I CAŁOŚCIOWY ROZWÓJ

*Bardziej ludzki i solidarny rozwój będzie korzystny również dla krajów bogatych. W nich bowiem „występuje często zjawisko egzystencjalnego zagubienia, nieumiejętności życia i cieszenia się sensem życia pomimo obfitości dóbr materialnych, poczucie alienacji i utraty własnego człowieczeństwa u wielu osób, które czują się sprowadzone do roli trybów w maszynie produkcji i konsumpcji i nie znajdują sposobu na afirmację własnej godności jako ludzi stworzonych na Boży obraz i podobieństwo”⁷⁶⁸. Bogate kraje okazały zdolność stworzenia dobrobytu materialnego, lecz często z krzywdą dla człowieka i dla słabszych warstw społecznych: „nie wolno zapominać, że granice między bogactwem i ubóstwem przebiegają wewnątrz tych samych społeczeństw, zarówno rozwiniętych, jak na drodze rozwoju. Tak więc, jak w krajach bogatych istnieją nierówności społeczne aż do granicy nędzy, tak – równoległe – w krajach słabiej rozwiniętych nie rzadko widzi się przejawy egoizmu i wystawnego bogactwa, które budzi niepokój i zgorszenie”. (*Kompendium NSK nr 374*).*

MODLITWA:

Panie,

Twój głos rozbrzmiewa w naszych uszach:

"Żniwo jest wielkie, ale robotników mało".

"Idźcie i czyńcie uczniami...

Chrzcząc i nauczając"

"Ja jestem z wami, aż do skończenia świata".

Ufamy Twojemu słowu,

otwieramy serca na Twoje misyjne przestanie

i prosimy Cię z całą mocą otrzymanej wiary:

spraw, aby ten dzień misyjny

stał się "nową Pięćdziesiątnicą miłości".

Niech nasze wspólnoty

staną się misyjne i nie ulegają pokusie

zamykania się w sobie.

Niech Kościoły powstające na ziemiach misyjnych

współpracują z innymi, bardziej potrzebującymi

i dzielą się z nimi swoim ubóstwem.

Niech młodzi, chorzy i osoby konsekrowane

uczestniczą w wysiłku misyjnym.

Niech ci, którzy otrzymali powołanie misyjne

odpowiedzą na nie wielkodusznie.

Niech my wszyscy ochrzczeni

mamy udział w działaniach misyjnych Kościoła,

jako ci, którzy otrzymali Twoje misyjne posłannictwo.

O to Cię prosimy razem z Maryją, Królową Misji.

Amen

**ZAKON SZPITALNY
ŚW. JANA BOŻEGO**

**SIOSTRY SZPITALNE
OD NAJŚWIĘTSZEGO SERCA
JEZUSA**

**UFFICIO MISSIONI E COOPERAZIONE
INTERNAZIONALE**

Via della Nocetta, 263 00164 ROMA (Italia)
Email: cooperazione@ohsjd.org

UFFICIO DI COOPERAZIONE ALLO SVILUPPO

Piazza Salerno, 3 00161 ROMA (Italia)
Email: ucos@hscgen.org

